

Lennie lumbered to his feet and disappeared in the brush. George lay where he was and whistled softly to himself. There were sounds of splashing down the river in the direction Lennie had taken. George stopped whistling and listened. "Poor bastard," he said softly, and then went on whistling again.

In a moment Lennie came crashing back through the brush. He carried one small willow stick in his hand. George sat up. "Awright," he said brusquely. "Gi' me that mouse!"

But Lennie made an elaborate pantomime of innocence. "What mouse, George? I ain't got no mouse."

George held out his hand. "Come on. Give it to me. You ain't puttin' nothing over."

Lennie hesitated, backed away, looked wildly at the brush line as though he contemplated running for his freedom. George said coldly, "You gonna give me that mouse or do I have to sock you?"

"Give you what, George?"

"You know God damn well what. I want that mouse."

Lennie reluctantly reached into his pocket. His voice broke a little. "I don't know why I can't keep it. It ain't nobody's mouse. I didn't steal it. I found it lyin' right beside the road."

George's hand remained outstretched imperiously. Slowly, like a terrier who doesn't want to bring a ball to its master, Lennie approached, drew back, approached again. George snapped his fingers sharply, and at the sound Lennie laid the mouse in his hand.

"I wasn't doin' nothing bad with it, George. Jus' strokin' it."

George stood up and threw the mouse as far as he could into the darkening brush, and then he stepped to the pool and washed his hands. "You crazy fool. Don't you think I could see your feet was wet where you went acrost the river to get it?" He heard Lennie's whimpering cry and wheeled about. "Blubberin' like a baby! Jesus Christ! A big guy like you." Lennie's lip quivered and tears started in his eyes. "Aw, Lennie!" George put his hand on Lennie's shoulder. "I ain't takin' it away jus' for meanness. That mouse ain't fresh, Lennie; and besides, you've broke it pettin' it. You get another mouse that's fresh and I'll let you keep it a little while."

Lennie sat down on the ground and hung his head dejectedly. "I don't know where there is no other mouse. I remember a lady used to give 'em to me—ever' one she got. But that lady ain't here."

George scoffed. "Lady, huh? Don't even remember who that lady was. That was your own Aunt Clara. An' she stopped givin' 'em to ya. You always killed 'em."

Lennie looked sadly up at him. "They was so little," he said, apologetically. "I'd pet 'em, and pretty soon they bit my fingers and I pinched their heads a little and then they was dead—because they was so little."

"I wisht we'd get the rabbits pretty soon, George. They ain't so little."

"The hell with the rabbits. An' you ain't to be trusted with no live mice. Your Aunt Clara give you a rubber mouse and you wouldn't have nothing to do with it."

"It wasn't no good to pet," said Lennie.

The flame of the sunset lifted from the mountaintops and dusk came into the valley, and a half darkness came in among the willows and the sycamores. A big carp rose to the surface of the pool, gulped air and then sank mysteriously into the dark water again, leaving widening rings on the water. Overhead the leaves whisked again and little puffs of willow cotton blew down and landed on the pool's surface.

Lennie nehézkesen talpra állt, majd eltűnt a bokorban. George ott feküdt, ahol volt és halkán füttyült magának. Csobbanások hallatszódtak a folyó felől, amerre Lennie volt. George abbahagyta a füttyülést és hallgatózott. „Szegény szerencsétlen.”, mondta gyengéden, majd folytatta a füttyülést.

Egy pillanat múlva Lennie jött vissza, áttörve a bokron. Egy kis fűzfaágat hurcolt a kezében. George felült. „Rendben.” mondta nyersen. „Add ide azt az egeret!” De Lennie ártatlanság alapos látszatát keltette. Miféle eger George? Nincs nálam semmilyen eger.

George kinyújtotta a kezét. „Gyerünk. Add ide. Semmit sem dugdoshatsz.”

Lennie habozott, hátralépett és vadul a bokrokra nézett, amint a szökést fontolgatta. „Ideadod azt az egeret, vagy behúzzak egyet?” mondta George hidegen.

„Mit adjak George?”

„Nagyon jól tudod, mit. Azt az egeret akarom.”

Lennie vonakodva a zsebébe nyúlt. A hangja megtört kissé. „Nem tudom, miért ne tarthatnám meg. Ez senkinek sem az egere. Nem loptam. Az úton fekve találtam.”

George keze parancsolóan nyújtva maradt. Lassan, mint egy terrier, aki nem akarja a gazdájának visszaadni a labdát, Lennie közelített, visszakozott, majd ismét közelített. George élesen megroppantotta az ujjait, és a hangra Lennie kezébe is adta az egeret.

„Nem csináltam vele semmi rosszat, George. Csak simogattam.”

George felállt, és olyan messze dobta az egeret a sötétlő bokorban, amennyire csak tudta, majd a tóhoz lépett és megmosta a kezét. „Te bolond. Nem gondoltad, hogy látom, hogy lábaid vizesek lettek, amikor átmentél a folyón érte.” Hallotta Lennie nyöszörgő sírását és begurult tőle. „Bőgsz, mint egy gyerek! Jézusom! Egy ekkora ember, mint te.” Lennie ajka megremegett, és elkezdett könnyezni. „Ó Lennie” George a vállára tette a kezét. „Nem csak gorombaságból veszem el. Az az eger már nem friss, Lennie, és mellesleg, te nyomtad agyon miközben simogattad. Majd kapsz egy egeret, ami friss és azt majd megtarthatod egy kicsit.”

Lennie leült a földre és csüggedten lógatta a fejét. „Nem tudom, honnan lenne új eger. Emlékszem, egy hölgy adta nekem őket – mindet, ami neki volt. De az a hölgy nincs itt.”

„Hölgy mi? Nem is emlékszel ki volt az a hölgy. Ő a te saját nagynénéd Clara volt. És ő már nem ad neked. Mindig megölted őket.” gúnyolódott George.

Lennie szomorúan nézett rá. „Olyan kicsik voltak.” mondta bocsánatkérően. „Csak simogattam őket, aztán egyszer csak megharapták az ujjam és csak megszorítottam a fejüket egy kicsit és már halottak is voltak – mert annyira kicsik voltak.

„Remélem nemsoká megkapjuk a nyulakat, George. Ők nem olyan kicsik”

„Francot akarsz a nyulakkal. Egy élő egeret sem lehet rádbizni. Clara nénéd is csak gumiegeret adott neked, és azokkal semmit nem akartál csinálni.”

„Azt nem volt jó simogatni.” mondta Lennie.

A naplemente tüze felemelkedett a hegytetőkről és homály jött a völgybe, és egy fél sötétség lopózott be a füzek és hegyi juharok között. Egy nagy ponty emelkedett a tó felszíne fölé, levegőt kortyolt, majd rejtélyesen visszasüllyedt a sötét vízbe, terpeszkedő gyűrűket hagyva a vízben. Fent levelek röpködtek és kis fűzpacacsokat fúj a szél majd a víz felszínén landoltak.

